

Skandinaviens Stjerne.

Organ for de Sidste-Dages Hellige.

Sandheden, Kundskaben, Dyden og Troen ere forenede.

Nr. 10.

Den 15de Februar 1887.

36te Aargang.

Uddrag af en Tale af Eldste Parley P. Pratt.

Mine Venner! Jeg er bevidst, at det Gmne, som er under Overvejelse, er af den aller største Vigtighed for den kristne Verden, og skjønt det kan synes at være nyt til de fleste Personer, saa er det godt fortaat af mig. Jeg har nøje undersøgt det, vejet det i dets forskjellige Former, og er beredt til at lære Andre derom, paa en Maade som jeg haaber vil tilfredsstille og oplyse enhver søgende Sjæl.

Det viser sig af vor Text, saa vel som af hele det nye Testamente, at der var visse evige Principer, som bleve udsførte og nødes, og udgjorde den kristne Kirke eller Kristi Legeme, nemlig:

Først. Et inspireret Præstedømme eller Apostelskab, berettiget til at administrere Saliggjørelse i Jesu Navn.

Andet. Tro paa deres Ord og Vidnesbyrd af dem, som hører dem.

Tredie. Omvendelse fra det Onde.

Fjerde. Lydighed til visse Ordninger, saasom Daab og Haandspaalægning i Jesu Kristi Navn, for at faa Syndernes Forladelse og den Hellig-Aands Gave.

Femte. De aandelige Gaver uddelt til Samfundet, som er organiseret paa denne Maade for sin Opbyggelse, Vægt og Fuldkommengjørelse.

Man skulde antage, at ethvert Samfund, som foregiver at være Kristi Kirke, vi mene disse, som indrømme, at Skriften er en Optegnelse om det, som eksisterede, vil villigen indrømme uden Undtagelse, at disse fem Principer, som jeg har nævnt, eksisterede og udgjorde den kristne Kirke eller Kristi Legeme. Dette vil derfor være vort Mønster, i vor Undersøgelse.

Vi behøve blot at sammenligne Nutidens Theorier med det gamle Mønster, for strax at kunne bedømme dem. Enten maa de samme Principer vedblive at udgjøre Kristi Legeme i alle tilkommende Tidsaldre, eller ogsaa maa det nye Testamente ophøre at være Rettesnoeren, og maa blive efterfulgt af en nyere Uddeling, som har Myndighed til at ophæve og afstæffe den Husholdning, som blev oprettet i Jesu og Apostlenes Dage, og indstifte en anden Tingenes Orden i dens Sted.

Der er Jagen, som er stærk nok til at sige det sidste. Alle ere enige om, at Evangeliet er et fuldkomment System, en evig og uforanderlig Pagt, som Herren aldrig vil forandre; men som kun Menneskene have forandret og forfalsket under søer Straf — en Forvisning fra hans Nafsyn. I sysselt Henseende ere Menneskene ikke saa let bedaaede; for Exempel: En Mand ser eller hører en nøjagtig Beskrivelse af et menneskeligt Legeme, som levede i Sokrates og Platons Dage; det har Hoved, Øjne, Ører, Mund, Arme, Hænder, Ben og Fødder o. s. v. Kan en Bedrager narre os med Hensyn hertil i denne Tidsalder? Kan han fremstille et vildt Dyr, en Fugl, en Slange, en Mand foruden Hoved, Øjne, Ører, Hænder og Fødder? Kan han saa nogle af sine Mennesker til at antage noget, af alt dette i Stedet for det menneskelige Legeme, svarende til det Mønster vi forhen har bestrevet? Nej han kan ikke. Han vilde blive anset for at være fra sine Sanser, og blive belet fordi han prøvede paa en saadan Ting.

Hvorfor er det da saa vanskeligt at bedømme de forskjellige Systemer, som udgive sig for at være Kristi Kirke? Hvorfor sammenligne vi dem ikke med Mønsteret, og strax enten forkaste eller antage dem? Maaſte J ville sige, at en saadan Fremgangsmaade vil lede os ind i farlige Følger og Beslutninger, og det aabner Døren for den uvelkomne Sandhed saa vid, at det er naturligt at trække sig tilbage fra dette Skue, og gjøre lig Estrudsen i Ørkenen, naar den bliver nær efterstræbt, skjuler sit Hoved og Øjne under sine egne Fjædre, medens Legemet er udsat for den visse Ødelæggelse.

Men siger En, dersom den gamle Form er Mønsteret, da er Nutidens Kristendom afløret, og hele Verden viser sig som Ikke-Kristne; thi vi finde ikke en

saadan Form noget Sted. Antag at vi indrømme, at der ikke findes nogen kristen Kirke iblandt Menneskene, og at der har ikke været i mange Tidsalbre. Hvad da? Er det en Sandhed? Du det er, da vil Sandheden ikke skade Noget. Dersom hele Verden har i flere Tidsalbre været indhyllt i Bedrageri og Hemmelighed, er det da ikke bedre, at vi finde det ud nu, end at forblive i Uvidenhed, indtil Jesus skal aabenbare det paa Dommens Dag og i et Øjeblik styrte os fra Haabets og Forventningens højeste Spids ind i Fortviøvelse, der vil blive tusinde Gange værre og pinagtigere paa Grund af den hurtige Omskiftelse?

Men antag, at vi, ved at aabne vore Øjne for den store Opdagelse, begynde at undersøge, og finder at denne vor Opdagelse og Slutning er stadfæstet af alle de profetiske Skrifter? Antag at Jesus Kristus og hans Apostle og Profeter alle vare enige om at bære Vidnesbyrd og forudsige om Tilstanden, som vi nu finde den at eksistere; ligeledes om Verdens endeligt, og Tilintetgjørelse, Kristi Kirkes Gjenoprettelse og de Helliges Regjering paa Jorden. Vilde ikke vor egen Opdagelse af hvad der findes, stadfæstet ved de profetiske Erklæringer, af en saadan Skare af Vidner, som alle bevidne at det vilde blive saaledes, være en dobbelt Forvisning for, at vi have faat Øjnene op for en Snare tidsnok til at undfly, og bringe os til at springe af Glæde over det, som skal komme.

Ved at bestue Katholikismens Pragt, Herlighed og Storhed, eller de ikke mindre øjensynlige Urimeligheder og Systemer af Præstevælde under Naavn af Protestantisme i dets forskjellige Former, maa vi udbryde: O du Ugudeligheds Hemmelighed! du er tilsidst bleven aabenbaret, du, som har bedaaet alle Nationer med din Troldom, med hvem Kongerne paa

Jorden og de Vældige og Store have bedrevet Horerie og levet i Yppighed, dit Dække er blevet borttaget, og Folket skal beskue din Nøgenhed og væmmes ved dig, og Mange skulle gjøre sig færdige, naar de høre Proclamationen: „Kom ud af hende I mit Folk.“

Men antag derimod, at vi tillukte vore Øjne for disse Sandheder og vedblive at binde os til disse falske Systemer, som foregive at være af Kristus, og ere det ikke. Resultatet vilde da blive, at vi vedblive at opbygge det, som Herren i sin egen Tid har bestemt at nedrive, og bestride det, som Herren vil udsende i Verden for at fuldbyrde hans Hensigter. I dette Tilfælde vilde vi være hans Tjender, og befindes at stride imod ham.

Lad os se paa Jøderne, med det profetiske Øje. Lad os udelade os selv af Vægtstaaen, maaske vi da bedre kan bedømme dens Ligevægt, og siden fordrifte os til at veje os selv i den samme, uagtet baade Jøde og Hedning maatte befindes manglende.

Vi se at Jøderne have i næsten to Tusind Aar været uden en Profet, indspireret Præst, Konge, Regent eller Lærer til at lede dem til Lyset, til Friheden til Gud. Ingen Nøst fra den brændende Bust, ingen Torden paa Sinai, ingen sagte hvissende Stemme om Ret og Salighed, intet Besøg fra den evige Throne, ingen Engle, intet Syn, ingen Drømme til at lyse for dem paa deres Stier, som de have betraadt, idet de have været undertrykt under Hedningernes Regjerings Mærke. Deres Tempel er i Ruin; deres Offeringer have ophørt; deres Præstedømme er magtesløst, medens deres By og Land er ødelagt og nedtraadt. Vi spørge Jøderne, hvorfor er alt dette sket? Er det ikke mueligt, at Eders Fædre have forkastet Messias og hans hellige Apostle og Profeter, og disse Velsignelser have

været tilbageholdte fra Eder ved den Almægtiges Brede? O nej, siger Jøderne, vi ere Guds sande Kirke og Folk; Aabenbaringer, Profeter, Syner, Engle og Gaver bleve alene givne i Førstningen for at stadfæste Kirken i Jsrael, og Skrifternes Kanon er fuldbendt, og der er ingen videre Nødvendighed for disse Ting, og derfor have de ophørt.

Nu vel! I vide at Jøderne ere fejltagne, og I beklage dem. I undres over deres Uvidenhed. I vide, at da der ikke fandtes noget Syn fra Herren i Profeten Samuels Dage, saa var det paa Grund af at Præstedømmet, der er Meddelelsesmidlet imellem Gud og Folket, var i Overtrædelse. Præsterne i Eli Hus røvede Offeringerne for deres egen Fordel, og de bedrove Horerie med de Kvinder som kom for at tilbede. I vide ogsaa, at da Kong Saul ikke længere blev velsignet med Aabenbaring, da Himmelen blev tillukt for ham, og Herren ikke sparede ham hverken ved Syner, Engle, Drømme, Urim og Thummim ej heller ved Profeterne, saa var det, fordi Herren havde forladt ham og revet Riget fra ham og givet det til David, og dømt ham til Ødelæggelse og tilbageholdte sin Aand fra ham og havde overladt ham til en morderisk Aand og Forfølgelse imod Herrens udvalgte Redskab. I vide ogsaa, at naar disse Gaver ophørte før Kristi Dage i den jødiske Kirke, fra Malakias' Dage indtil Johannes den Døber, saa blev der en Mængde Sekter, som alle vare vrang. Alle maatte omvende sig og blive døbt af Johannes den Døber, for at berede Vejen for Herren.

I vide ogsaa, at Jøderne bleve ikke længere velsignede med Apostle og indspirede Mand, efter at de forcastede Jesus og hans Apostle, men at Riget blev ifølge Jesu Ord taget fra dem og givet til et Folk, som fulde bære dets

Frugter. I vide ogsaa, at Aarfagen, hvorfor Jøderne til denne Dag ere foruden disse Betsignelser, er fordi deres Fædre forkastede dem for atten Hundrede Aar siden.

Men Jøderne kjende ikke noget af alt dette. De ere forblindede i den falske og bedrageriske Tanke, at deres Race, som er udvalgt af Herren, maa forblive i hans Raade til evig Tid, enten de handle ugudelig eller ikke. Jøderne udbryde: vi tør ikke for et Øjeblik se paa Tingene som I gjøre. Det vilde udelukke hele vor Nation i de sidste atten Hundrede Aar, og regne den som Fremmede for deres Fædres Pagt og fra Israels almindelige Betsignelser. Hvad gjør det? Om saadant er Tilfældet, er det da ikke bedre at de kjender det tidlig nok til at omvende sig?

Laad os nu vende os til Kirken iblandt Hedningerne. De erholdt Guds Rige ved Apostlenes Administration. De naturlige Grene bleve afbrudte, og de bleve indpodeede. Vær ikke overmodig men frygt; thi sparede Gud ikke de naturlige Grene, skal han maaske ej heller spare dig, siger Paulus.

Naar Hedningerne annammede Riget og udgjorde Kristi Kirke, vare de alle vegne velsignede med inspirerede Mænd, og vare begunstigede med Aabenbaringer, Syner, Engle og Profeter saaledes som det nye Testamente bevidner. Hvad blev der af disse Gaver? Under hvilke Omstændigheder ophørte de, og hvilken Profeti i Skriften blev opfyldt, naar de ophørte iblandt Hedningerne?

Profeten Daniel havde forudsagt forskjellige Magter, som skulde regjere paa Jorden. Den romerske Magt, som skulde blive den forfærdeligste af alle, skulde „ødelægge de Stærke og de Helliges Folk.“ Denne Magt skulde omstifte Tider og Lov og undertrykke den Højstes Hellige indtil

Enden, naar de Hellige skulde antage Riget under al Himmelen og besidde det. Dette er Hovedsummen af Daniels Vidnesbyrd.

Johannes bærer det samme Vidnesbyrd i sin Aabenbaring. Han fortæller, at en vis Magt, under Stikkelse af en Kvinde sidende paa et Dyr med Hemmelighed skrevet paa sin Pande, skulde have Herredømme blandt Nationerne; hun skulde hole med alle Kongerne, og alle Nationerne skulde blive bedragne af hende, medens hun skulde være drukken af de Helliges Blod og af Jesu Vidners Blod.

Paulus omtaler ligeledes en Tid, naar Mænd ikke skulde fordrage den sande Lære, men vende Ørene fra Sandheden og henvende sig til Fabler, og tage sig selv Lærere i Hobetal; at de skulde have Gudsfrygtigheds Skin; men fornægte dens Kraft. Paulus bevidner ogsaa, at dersom Hedningerne ikke forbleve i Troen, skulde de falde paa samme Maade som Jøderne gjorde.

Jesus Kristus omtaler en Tid, naar Hedningernes Tider skulde fuldkommes; naar deres Herredømme skal blive tilintetgjort ved svære Straffedomme, naar Jerusalem ikke længere skal være nedtraadt af dem.

Nu Hovedsummen af disse Ting er følgende:

Hedningerne dræbte Apostlene og inspirerede Mænd.

Hedningerne ophørte at frembringe Rigets Frugter.

Hedningerne bleve drukne af de Helliges Blod.

Hedningerne ødelagde de Stærke og det hellige Folk.

Hedningerne forandrede Tider og Lov og Guds Ordinantser.

Hedningerne vendte deres Øren fra Sandheden og henvendte sig til Fabler.

Hedningerne vilde ikke fordrage den sande Lære, men valgte sig Lærere i Hobetal.

Hedningerne beholdt et Gudfrøgtigheds Sten foruden Mirakler og Kraft.

Hedningerne vare fulde af Bespottelsens Navne, og Hemmelighed var skrevet paa alle deres Institutioner.

Hedningerne bedrog alle Nationer og drog Konger og store Mænd ind i Strømmen af deres hemmelighedsfulde Bederstyggelighed og religiøse Gjøgleri.

Hedningerne vil vedblive at regjere ved Hjælp af disse Midler, indtil den Almægtiges Dom vil bortfejse dem af Jorden og gøre Ende paa deres Regjering, og Gud vil gjenoprette Israel og Jerusalem og give Herredømmet til sine Hellige.

Hvor ofte Herren har gjengivet Præstedømmet og Ordinantserne, og oprettet den sande Kirke og dens Gaver paa Jorden iblandt de Ydmyge vides ikke; men jaameget vide vi, at der var ingen Fred eller Sikkerhed for Mand, som bekendte sig til andre Institutioner. De vilde blive udsøgte og dræbte eller tvungne til at skjule sig paa hemmelige Steder, hvorfra deres Historie aldrig kunde naa til Andre. Som Protestanter kunne vi ikke gjøre Fordring paa en vedvarende Linie af Apostelskabet; thi derved vilde vi benægte, at vi en Gang vare romerske Katholiker. Hvad Nødvendighed var der for at protestere eller afvige fra noget, hvortil vi aldrig havde hørt? Intet mindre end en ny Husholdning, en ny Aabenbaring, til at bemyndige Apostle ligesom i Begyndelsen, kunde give et religiøst Samfund nogen Fordring paa eller

Stygge af at være Kristi Kirke, der kunde berettiget dem til de aandelige Gaver.

Saaledes mine Venner viser det forfærdelige Billede sig af Hedningernes Kristendom, enten vi se paa det med det blotte Øje, eller vi se paa det ved Hjælp af Profetierne og Historien. Gjennemgøge de mørke Begivenheder af de efter hinanden følgende Slægter i de forbigangne Tider. Dog midt i en Regjering af Bildfarelse og Blodsudgydelse har der været mange Individier, som have ønsket at kjende Herren og tjene ham. De have ønsket at se Sandheden triumfere; men Tiden var ikke kommen. De døde uden at opnaa deres Ønsker, men de ville opstaa igjen og nyde denne Triumf. De ville glæde sig med os, naar Bildfarelse bliver tilintetgjort, og de Hellige skulle besidde Riget.

Mine Venner! Jeg har nu gennemgaaet den forbigangne Tid og vist, hvorledes baade Jøder og Hedninger have tabt de særegne Velsignelser, som karakteriserer Guds Kirke. Jeg har talt længe, og dog har jeg kun begyndt paa det store Subjekt, som er foran mig. I en anden Tale skal jeg maaske fremvise et lysere Billede, ved at fremstille for Eder de store og herlige Forjættelser, der love Verden en ny Husholdning, i hvilken alle Ting ville blive gjenoprettede, og de Helliges Kirke vil gro, florere og triumfere paa Jorden.

Jeg maa nu slutte med at velsigne dette Folk, som har aabnet deres Hjærter og lyttet med saa megen Andagt. Maa den Herres Jesu Kristi Velsignelser og Mand hvile paa Eder, at I maa kjende og annamme Sandheden. Amen.

Jesu Vidnesbyrd er Profetiens Aand.

Det er vanskeligt at forstaa, hvorledes Menneskenes Børn kunne forkaste Troen paa fortsat Aabenbaring og Profetiens Gave og saa paa samme Tid gjøre Fordring paa, at de, som tro paa Jesus Kristus, ere i Besiddelse af den Hellig-Aand; thi om der er noget som den Hellig-Aand virker, der 'er mere tydeligt omtalt end noget andet, da er det, at den skal aabenbare Guds skjulte Villie og at den er Profetiens Aand. Jesus sagde: „Men naar Talsmanden kommer, hvilken jeg skal sende Eder fra Faderen, den Sandheds Aand, som udgaar fra Faderen, han skal vidne om mig.“ Joh. 15, 26. Atter er der skrevet: „Ingen kan kalde Jesum Herre uden ved den Hellig-Aand.“ 1. Cor. 12, 3. Af disse Skriftsteder viser det sig, at den Hellig-Aand er et Vidne om, at Jesus er Kristus. Den er et Vidne, at han er Guds Søn, og Skriften siger: „Jesu Vidnesbyrd er Profetiens Aand.“ Mat. 19, 10. Det er derfor fornuftigt at antage, med mindre den Hellig-Aand har tabt nogle af sine Virkninger, og der iblandt „Profetiens Gave“, at dersom Folk har denne Aand, at Nogle i denne store Folkemængde, som har den, maa være i Besiddelse af „Profetiens Aand“, hvilket er alt hvad der fordres for at blive Profeter. De som sige, at der ikke mere skal være Profeter, maa enten være kommen til den Slutning, at Menneskene ikke mere nyde den Hellig-Aand, eller ogsaa at den har tabt en af sine mest ypperlige Gaver. De, som antage en saadan Mening, komme i Strid med Naturens Grundsætninger; thi medens de indrømme at Jld, Vand, Elektricitet og alle andre Elementer i Naturen besidde de samme Kræfter og Egenstaber som de altid besadde, saa

paastaa de, at den Hellig-Aand — et Element mere kraftigt og rent og mindre tilbøjelig til at forandre sig — har tabt dens ypperligste Virkninger. Vi ville overlade det til dem, som sige, at Profeti er ophørt, at vælge den Slutning, som de anse bedst kan forenes med deres Følelser.

Vi blive fortalte, at Bibelens Kanon er fuld, at alle de hellige Skrifter, som nogeninde vil blive givet, er nu skrevet. Hvad menes der med Skriften? Peter siger: „Thi aldrig er nogen Profeti fremført af menneskelig Villie; men de hellige Guds Mænd taledes drevne af den Hellig-Aand.“ 2 Peter 1, 21. Heraf viser det sig, at hellige Guds Mænd taledes drevne af den Hellig-Aand, og at de lode deres Ord nedskrive, som de taledes ved saadanne Lejligheder, og disse Ord bleve gjemte og opbevarede og udgjøre Skriften; de bleve ansætte for at være hellige, endstjønt Folket, til hvem disse Guds Mænd bleve sendte, ikke sjældent forkastede dem. Dersom Menneskene nutildags ere i Besiddelse af Guds Aand, som hele Kristenheden gjør Fordring paa, hvor ere da dens Skrift-Skrivere, og hvor have de været de sidste atten Hundrede Aar, eller vil Nutidens religiøse Lærere fortælle os, at dette er en anden Gave, som den Hellig-Aand har tabt? De ere enten tvungne til at komme til denne Slutning, eller ogsaa at der er ingen hellige Guds Mænd, der tale som de blive drevne af den Hellig-Aand; thi om der er saadanne Mænd, da burde det, som de tale, naar de ere drevne af denne Aand, omhyggeligt bevares, thi det vilde være ligesaa godt, som det de gamle Profeter og Apostle taledes. Vi kunne vedblive at undersøge den Hellig-Aands Virkninger, som næsten

alle Nutidens Religiøse ønsker os til at tro, ikke mere er tilkjendegivet blandt Menneftene, og dog paastaa de, at Jesu Eftersølgere have den Hellig-Aand. Men om den Hellig-Aand har tabt sine ypperligste Virkninger, hvad Værdi er den da til Menneftene? Dersom Jlden ikke længere indeholdt nogen Hede, af hvad Nytte vilde den da være? Om Vandet tabte sin Magt til at slukke Tørften eller dæmpe Jdebrand, af hvad Nytte vilde det da være? Hvortil duer Saltet, dersom det mister sin Kraft, er der ikke skrevet at det duer til intet, uden til at kastes ud og nedtrædes af Menneftene? Og hvad Fordel er der i at have den Hellig-Aand, dersom den har tabt sin Kraft til at bevidne, at Jesus er Kristus, til at bringe alle Ting til vor Erindring, til at lede ind i al Sandhed, til at tage af Faderens og aabenbare det til os og vise os de tilkomende Ting. Dersom den har tabt alle disse Egenstaber, som den en Gang besad, hvorledes kan den da være en Trøster og bringe Glæde og Fred til de Hellige? Bort med de taabelige selv-lavede Religioner af Menneftene, som kun

have bevaret Gudsfrygtighedens Skin, men fornægte dens Kraft. Electricitet, Jld, Vand, Damp og alle Naturens Elementer, som vi ere bekjendte med, have bevaret alle de Egenstaber som de en Gang besad, og saaledes har ogsaa den Hellig-Aand, og de, som erholde den i vor Tid, er berettiget til alle dens Gaver, Kræfter og Velsignelser, som ledsagede dens Administration iblandt Menneftene i hvilken som helst forudgaaende Tidsalder. Der maa være noget galt ved et Religions-system, som ikke er i Besiddelse af disse aandelige Gaver og Kræfter, medens de samtidig fortælle dem, som antage en saadan Religion, at de have den Hellig-Aand. Vi opfordre Alle til at undersøge deres Tilstand med Alvor og uden Frygt og med et ydmygt Hjærte, paa det, de maa finde Sandheden. Og paa samme Tid bevidne vi for dem, at Gud har talet i disse Dage, at Kristi Evangelium med alle dets Gaver, Kræfter og Velsignelser er gjengivet til Jorden, og hele Mennefteslægten opfordres til at annamme det.

Kast en Line ud selv.

En ung Mand stod ligegyldig og betragtede Nogle, som stod paa en Bro og medede. Tilfaldt nærmede han sig til en Kurv, der var fuld af gode Fisk, idet han sagde sukkende:

„Om jeg nu havde disse Fisk, vilde jeg være lykkelig. Jeg kunde sælge dem for en passende Pris og kjøbe mig Føde og Logi.“

„Jeg vil give Dem ligesaa mange og ligesaa gode Fisk, som disse, dersom De vil gjøre mig en lille Tjeneste, sagde Ejeren af Linen.“

„Hvad er det,“ spurgte den Anden.

„Blot at passe denne Line, til jeg kommer tilbage; jeg ønsker at gaa et lille Grinde.“

Forlaget blev med Glæde antaget. Den gamle Mand blev borte, indtil den unge Mand begyndte at blive utaalmodig. Smidlertid grebe de hungrige Fisk efter Krogen, og den unge Mand tabte sin Modfaldenhed i Forspøffelsen over at drage Fiskene op, og da Ejeren af Linen kom tilbage, havde han fanget et stort Antal. Ejeren tog ligesaa mange af Fiskene, som han havde i Kurven, og gav dem til den unge Mand med den Bemærkning:

Jeg har oplydt mit Løfte; af de Fisk Du har fanget, har jeg lært Dig, at naar Du ser andre tjene hvad Du behøver, ikke at spille nogen Tid i unyttige Ønsker, men kast en Line ud selv.

Skandinaviens Stjerne.

Den 15de Februar.

Til vore Medarbejdere.

Elftelige Brødre! Vi ere paa en Mission til disse Lande, for at prædike Evangeliet og kalde Syndere til Omvendelse og advare dem om de Straffedomme, som skulle komme; ligesom vi ogsaa ere sendte, til at døbe de Retfærdige for at opfylde al Retfærdighed. Vi møde en stor Modstand af Nogle, medens Andre viser en saa stor Ligegyldighed, at det kunde synes at trætte os af vort Arbejde, som ere komne saa mange Mile for at bringe det glade Budskab, at Herren har talet. Vi mente at Folket blot behøvede at høre Evangeliet for at adlyde det, efterdi det bragte saa store Velsignelser til os, og vi vide, at Herren har kun en Vej, ad hvilken hans Børn kan vende tilbage til hans Nærværelse. Men Folket har modtaget en forskjellig Undervisning, og de føle i Almindelighed sikre i Nutidens antagne Lærdomme. Vi burde ikke derfor føle mismodige eller tænke at Guds Jsrael er indsamlet, men hellere grunde paa hvorledes vi bedst kunne betjene Guds Riges Interesser i vort Arbejde.

Vi vide alle, at vi ikke ere engagerede i et Menneskeværk, dersom vi vare, da vilde vi have været oplærte og opdragne til Tjenesten: thi det fordrer Opdragelse for at kunne prædike falske Lærdomme; men vi arbejde for Herrens Værk, og vi ere hans Tjenere. Vi kunne ikke gjøre noget i vor egen Styrke, thi Herrens Værk fremmes ikke ved menneskelig Visdom, men formedelst Guds Aand og Magt. Vi tilbede en Gud, som aabenbarer sig, og det er vort privilegium at blive vejledet ved Guds Aabenbaring i vore individuelle Pligter og Ansvarligheder. Herren vil, at vi skulle søge efter ham, og vi kunne ikke gjøre noget uden ham. Enhver Velsbte burde søge alvorlig ved Tro og Bøn at blive vejledet af Herren i alle sine Bestræbelser at udføre den Mission, hvortil Herren har kaldet ham. Det er nødvendigt, at Enhver kender Herrens Villie med Hensyn til sine individuelle Pligter, efterdi de ere saa forskjellige. Det er vor Pligt at opsoge de Oprigtige af Hjertet; disse som mene hvad de sige, naar de bede: „Til os komme dit Rige, din Villie ste, som i Himlen saa og paa Jorden,“ og ikke udtaler med Munden noget, som de ikke føle i deres Hjerter. Folket ere adstillede ved falske Lærdomme, og de ere ligegyldige for det sande Evangelium, som de Velsbte bringe dem. De have mange Fordomme imod Sandheden, som en Følge af de mange Usandheder som ere udsprede, men vi maa erindre, at de ere ligesaa afhængige af den Almægtige, som vi ere. Jesus sagde: „Sngen kan komme til mig, uden Faderen, som sendte mig, drager ham.“ Overbevisning om Sandheden er Faderens Gjerning; han kender alle Menneskers Hjerter, og ved hvem han vil drage. Det er vor Pligt at adspørge ham, hvor vi skulle gaa, hvad vi skulle sige og hvad vi skulle gjøre, efter som det er vor Mission at prædike hans Evangelium. Vi ere hans Tjenere, og med mindre han vejleder og styrer os, da vil vor Mission være omsonst. Erindrer at Paulus kunde plante, og Apollos vande, men det var Gud, som gav Værten, og saaledes er det

og saa i Dag. Gud udsprer sit eget Arbejde. Vi kunne ikke bedømme Bærkets Fremgang af det Antal, som blive døpte. Naar et Vidnesbyrd er afslagt i Herrens Kraft, naar Herrens Ord er udtalt, da vil det ikke vende tilbage uden at gjøre sin Virkning; men det vil udrette det, som ham behager. Forventede vi, naar vi forlode Hjemmet, at Alle ville lytte til vort Vidnesbyrd? Nej! Vor Erfaring har lært os, at det er ikke Enhver, som siger Herre, Herre, der er ærlig. Men skulle vi derfor blive mismodige? Bisjelig ikke. Dette er netop hvad vi burde forvente. Og atter, vi forvente ikke at Sæden, som nedlægges i Jorden, skal spire, blomstre og bære Frugt paa en Gang, ej heller forvente vi, at det dyrebare Ord, som vi saa, skal strax bære Frugt.

Brødre. Vi bør bede Herren, at vejlede os; ydmyge os for ham og raabe til ham i mægtig Tro og Bøn, at han vil lede os til de Oprigtige og vejlede os fra Dag til Dag i at udspre vor Mission med Væ. Bed ham at borttage al Memestefrygt, og give os Raade til at kjende hans Villie i Henseende til vore Pligter, og fylde os med sin guddommelige Kjærlighed, og give os Tro, Haab og Kjærlighed, saaledes at vi ikke skulle blive mismodige, men have Tro og Styrke til at vinde Sjæle til Herren.

Guds Beje ere ikke som vore Beje, ej heller ere hans Tanker som vore Tanker; men han har lovet at belære os. Vi have Rettighed som hans Tjenere, til at have hans Villie aabenbaret til os, saaledes at vi kunne fuldføre den Mission, som han har befestet os, ellers vilde vi have Marsag til at blive mismodige; men vi kunne bede ham om at oprejse Benner til os og velsigne os i vor Administration og han vil gjøre det. Vor Tid er kostbar, og vi have ikke Raad til at spille den; vi maa efterleve vor Religion og vise et retfærdigt Exempel. Vi ere Sandhedens Forkyndere, og Herren sagde i en Aabenbaring, som blev givet den 23de September 1832, til sine Tjenere, som vare sendte for at prædike Evangeliet: „Sandelig, sandelig siger jeg Eder, de, som ikke tro paa Eders Ord og ikke blive døpte i Vand i mit Navn til Forladelse for deres Synder, at de maa annamme den Hellig-Aand, skulle blive fordømte og skal ikke komme ind i mit Rige, hvor min Fader og jeg er.“ Hvor vigtigt er derfor dette Budskab; hvor nødvendigt er det, at vi skulle være alvorlige og have Samsund med den Hellig-Aand og nyde dens Vejledning, thi Herren har talet, og vi ere hans Sendebud til at bringe de glade Tidender til Folket. Han har givet os et Vidnesbyrd, og vi vide paa hvem vi haabe. Han forventer, at vi skulle være trosfaste i Jesu Vidnesbyrd, og han har Fordring paa vor Kjærlighed og Agtelse. Han har bæret os ved at kalde os til sin Tjeneste og han forventer, at vi skal repræsentere ham i hans herlige elskende Karakter. „Dette er min Befaling, at I skulle elske hverandre“, sagde den Herre Jesus, og om vi i Sandhed ere hans Disciple, da ville vi gjøre det. Vi ville ære hverandre; thi der er ingen Kjærlighed uden Agtelse. Vi ere indlemmede i et helligt Broderskab i Kristo Jesu, og om Verden hader os, saa hadede den ham før os. Vi have de samme Principer at tilbyde Folket, som han tilhød Verden, nemlig: Faderens Være; og vi burde stræbe i al Ydmyghed trosfast at repræsentere vor Nester.

Lad os være visse paa, at vi tale Herrens Ord til Folket, søg alvorligt derefter, thi det er dette som overbeviser. Hav Tro til at bede af Faderen, og han vil baade høre og svare. Hans Betsignelse vil hvile paa vort Arbejde, og vi ville

glæde os paa vor Mission. Han vil lede os til de Oprigtige af Hjertet og gjøre os til Vreskar i hans Rige. Om vi gjør vor Del, da vil Herren gjøre sin; thi det er hans Herlighed at bringe Menneskene til at erholde det evige Liv. Brødre! alle Ting ere stiftede til at opmuntre os, og vi behøve ikke at tvivle eller frygte, thi Gud vil beskytte os og vore Kjære og trøste Zion, ligemeget hvor mørke Skyer og hvor stærke Storme, der end maa komme frem paa vor Horizont.

Dag Skjæbnens mørke Bredesky

En Magt er skjult som giver Ly.

Herren har begyndt Tidernes Fylde's Husholdning, for at samle Alt under et Hoved ubi Kristo, og han vil gjøre, som han har bestemt. Han vil oprette sit Rige. Menneskene kunne rase og gjøre sig forsængelige Forestillinger, udgive uretfærdige Love, og søge at standse hans Værks Fremgang; men han, som boer i Himmelen, vil se paa dem med Foragt, og Menneskets svage Arm vil svækkes. Gud vil opfylde alt hvad han har forkyndt, og den Nation, som forkaster ham, skal blive brudt i Stykker. Skrifterne ere fulde af Profetier angaaende disse Begivenheder, og det er vor Pligt at forkynde dem for Folket. Vi bør gjøre os bekendte med Skrifterne, og være rede til at gjøre Regnskab for det Haab, som er i os. Vi haabe at vore Medarbejdere ville blive opmuntrede og give Ngt paa disse Raad, at de ville søge med Alvor at aare deres Kaldelse og fikre sig deres Udvælgelse. Vi gjøre vor Pligt, naar vi i Herrens Frygt prædike Evangeliet og advare Folket om de Straffedomme, som skulle komme. Det er til deres egen Gavn at antagme Evangeliet, og dette ville de gjøre, dersom de elste Sandheden, men om de forkaste det, ville de erholde et Vidnesbyrd om dets Sandhed ved de Straffedomme som skal følge; thi ligesom Tegn følger den som tror Evangeliet, saaledes ville Straffedommene følge dem som forkaste det, og dette vil vedblive, indtil Alle skulle kjende, at Gud har talet, at Jesus er Kristus, og at vort Vidnesbyrd er Sandhed.

George Teasdale.

Liverpool.

Korrespondance.

Salt Lake City, den 21de Januar 1887.

Præsident N. C. Flygare.

Kjære Broder.

Det er nu meget længe siden jeg skrev til nogen af Brødrene i Scandinavien, men jeg antager, det er ikke ret længe siden De hørte fra mig. Som De ved har jeg det sidste Aar eller to været emanciperet blandt Svenskerne og søgt efter bedste Evne at oplyse denne Gren af mine Landsmænd om Tidens Begivenheder og det Sidste-Dages Værk, og nu

vil det vise sig, om jeg kan samle nok af mit Dankske til at strive et ordentligt Brev i dette Sprog. For mig gjælder ingen Nationalitet. Jeg har ligesaa gode og trofaste Venner i den ene Nation som i den anden. Enhver er min Landsmand, som har viet sig til Menneskenes Oprejning og Forædling, om han saa er født paa Himalaya og opvoget i Grønland. Vi ere alle udsprungne fra en Fader; han har i sin Visdom spredt os ud over hele Verden, og naar han i rette Tid

sender sit Evangelium til Jorden for at fuldbyrde sine evige Planer, da kjende de Udvalgte hans Røst, og de samles tilfammen fra alle Nationer til et Punkt i den Hensigt at gjøre hans Vilje. Men da vi alle ere forkrænkkelige, og da vi alle have levet i Babylon og ere blevene mere eller mindre gjennemsyrede af dens Urenheder, er det ganske i sin Orden, at efter Jndsamlingen begynder Renselsen. Denne har imidlertid udebleven temmelig længe, indtil Folk efterhaanden slog sig til Ro med den Overbevisning, at der var Fred og ingen Fare. De verdslige Anliggender optog lidt efter lidt deres udelte Opmærksomhed. Sløvhed blev Følgen, og tilsidst kunde mange ikke se nogen Forskjel paa Zion og Verden, paa en Hellig og en Hedning. Hvem tænkte paa Zions Renselse? Hvem drømte om de truende Profetier om Zions tunge Prøvelser? Man skød dem saa langt hen i Fremtiden, at man tabte dem helt af Syne. Men da vor himmelske Fader sandt, at Djæbliffet var kommet til at vække Folket og minde os om vore Pligter mod ham, da sendte han, ligesom fordem, Filisterne over os, og hvor vi før indbildte os, at vi vare Herrer, der herfter nu fjenden med grim Haand under et Skin af Dyd og Lov. Mange af Amerikas mest trofaste og hengivne Borgere fukke i Fængslerne, hovedsagelig for deres Tros Skyld, medens mange Familjer ere opbrudte, idet deres Forsørgere ere senten i Fængsel eller Flygtninge fra den hjemlige Arne og de grædende Smaa. Flygtninge fra Hus og Hjem for sin Religions Skyld i Amerika! Hvem kunde vel drømme om saadant i vor Tid! Men de gavnlige Virkninger vise sig allerede. Folket slutter sig tættre sammen; de Søvnige vaagne; de Lunkne varmes op; de hykleriske Mormoner have vist deres rette Karakter; Kjærlighed og Broderskab komme atter

til Tronen, og naar alt kommer til alt, maa vi takke Gud for Stormen, som nu farer over Utah, thi Luften er renere og Stemningen sundere end den har været i lange Tider. For Djæbliffet synes en lille Hvile at have indfundet sig i Kampen, men vi vente aldeles ikke, at den skal vare ved; tværtimod, vi forvente en Fornyelse af Angrebet paa Guds Folk værre end nogenfinde. Lad derfor enhver oprigtig Sjæl efterse sit Harnist og skjærpe sit Sværd, thi han vil saa Brng for begge Dele.

Alf Apostle, som uhindret kunne optræde offentligt, have vi kun Franklin D. Richards, John Henry Smith, John W. Taylor og Heber J. Grant. De øvrige maa virke paa en mere stilfærdig Maade, men efter Forlydende ere de alle vel og ved godt Mod. Selv vor alderstegne Præsident, som nu allerede gaar i sit 79 Aar, er frisk og aktiv paa Legeme og Aand.

Den 12te Januar blev en Mærkedag i Amerikas Historie. Paa denne Dag vedtog Republikens Repræsentanthus det infame Tucker-Lovforslag, som vil være en sort Plet paa Amerikas Banner i alle kommende Slægter. Det synes usatteligt, at nogen frimindet Mand i et frit Land skulde votere for et saadant despotisk Dokument, og dog voterede næsten hele Huset (over 300) for samme uden eugang at debattere den. Da Lovforslaget kom til Senatet, gjorde Mr Edwards nogle Indvendinger mod visse Punkter, og en Fælleskomite nedsattes for at drøfte disse Punkter; derved blev Willen standset i Farten, men vi vente ej andet, end at den nok bliver vedtaget. Derefter skal den sendes til Præsidenten for at faa hans Underkrift, og da først er den Lov. Om den bliver Lov eller ikke er os næsten ligegyldigt, thi vi stole paa Forrettelsen,

at Alting skal tjene dem til Gode, som elste Gud.

De Forenede Staters Regjering glemmer, at der findes en Gud i Himmelen, og mange af de Sidste-Dages Hellige glemme det ogsaa, ser det ud til, men alt dette forandrer ikke Herrens Planer i mindste Maade. Vi have saa ofte hørt, at vi ere Stenen i Daniels Syn; om saa er, hvem er saa Bjerget, hvorfra den skulde løsrives? Mon ikke den umaadelige Republik kaldet de Forenede Stater? Den løsrives uden Hænder, altsaa uden egen Hjælp, men blev dog løstnet, og da først tildrog den sig almindelig Opmærksomhed, da først begyudte Nationerne at

følge dens Kraft. Dens Bestemmelse er at opfylde eller indtage hele Jorden, og ingen Latter, ingen Spot, ingen Gudsfor nægtelse, Vantro eller Haan kan forhindre dens Væxt, thi den er Guds Rige i Tidens Fylde. Ingen Forsølgelse, ingen offentlig Mening, ingen Lovgivning, ingen Armeer kan kuldstafe dette Rige, thi Herrens Ord er usejlsbarligt og kan ikke roffes, men dets Borgere maa prøves, og vel den som er standhaftig i alle Ting.

Med venligste Hilsen til alle mine Venner.

Deres Broder i Evangeliet

P. D. Thomassen.

Kristi Død og Opstandelse.

(Fortsat fra Side 133.)

Efter at vi nu uigjenstridelig have bevist at Kristus døde, saa ville vi nu omhandle Spørgsmaalet om hans Opstandelse. Den tredie Morgen efter Kristi Korsfæstelse blev hans Grav funden tom. Ved hvilken Forudsætning kan Fritænkterne fornuftig forklare Aarsagen til, at Graven, som gjemte Kristi Legeme, blev tom?

„Disciplene kom og stjal hans Legeme medens vi sov,” sagde Soldaterne, der bleve overtalte af de forvildede Farisæer, og denne elendige selv modstridende Usandhed er gjentaget af Nutidens Opponenten, der optager den gamle Løgn. Farisæerne bleve snart saa skamfulde ved denne Udflugt, at de aldrig stænkte den nogen Opmærksomhed, efter at de havde overvejet den. De forkastede den lige saa snart, som den blev bekendtgjort.

Naaste vore ældre Læsere ville undskyldte os for at optage saa megen Tid med at gjændrive denne Løgn. Da vore

unge Venner maaste vil møde disse Argumenter paa deres Missioner, saa er det vor Hensigt at give dem Midler til deres Naadighed, hvormed de kunne forsvare sig imod alle Angreb.

Medens vi maa betragte Guds Visdom og Godhed, som saa fuldstændig har afværget at nogen fornuftig Grund kan frembringes for at tilintetgjøre Virkeligheden af Jesu Død, kunne vi ikke undlade at beundre hans Egenstaber og den Forsigtigheds Regel, som han anvendte for at forebygge Udseende af Bedrageri ved Kristi Opstandelse.

Vi ville bemærke, at Herren selv havde fortalt Farisæerne at han skulde ihjelslaaes, og i hvilket Tidrum han vilde igjen opstaa. De vare saaledes forud blevne gjorte opmærksomme paa, hvad der skulde ske og kunde derfor ikke blive overraskede ved nogen Handling fra Disciplenes Side. De havde en Lejlighed til at afværge hans Opstandelse, dersom de

kunde, og denne Lejlighed blev ikke ubenyttet. De optog Forsøget. At de tilfulde havde forstaaet Jesus, derom kan der ikke være Spørgsmaal; thi de sagde til Pilatus.

„Herre, vi komme ihu at denne Forfører sagde, medens han endnu levede: efter tre Dage oprejsses jeg.“

For at iværksætte deres Hensigter forlangte de af Guvernøren tilbørlig Sikkerhed mod ethvert muligt Bedrageri, og dette deres Ønske blev opfyldt. Deres Plan blev lagt og iværksat med stor Smuhed, og de vare aarvaagne og virksomme. Men medens de udsørte deres ugudelige Hensigter, oprejste de Monumenter for Sandhedens herlige Sag saa varige som de evige Høje. Alle Ting vare afhængige af Jesu Opstandelse, og dersom det ikke kunde vijses tydeligt og udenfor al Mistillid og Bedrageri, at han opstod fra det Døde, da vilde hele hans System være falsk, og han vilde være en domfældt Bedrager. Det blev derfor nødvendigt, at der skulde anvendes enhver Forsigtighed for at afværge Skin af Bedrageri i denne store Begivenhed, og frembringe de stærkeste Beviser. Guds Valg af Farisæerne, Kristi Fjender, til at gjøre dette Arbejde var baade heldigt og vis.

Det tilsyneladende intetfigende Faktum, at Jesus blev ikke begravet i det almindelige Begravelses Sted, hvor almindelige Forbrydere bleve begravne er ogsaa af stor Bigtighed. Havde han bleven begravet paa et saadant Sted, da vilde der ingen Grav været udhugget i en Klippe til at indeslutte hans Legeme; der vilde ikke have været en stor Sten til at tillukke hans Grav med, og intet Segl paaført ved Myndighed til at give Soldaterne en stor Beroligelse i deres Stilling som Skildvagter. En almindelig Grav kunde ikke være bleven forvandlet

til en uovervindelig Grav lig Josefs af Arimathea.

Atter for at give Farisæerne en hver Fordel i deres oprørste Forberedelser, saa var Graven nær ved Haanden, netop noget som de blinde jødiske Uelbste ønskede, og noget Gud havde forberedt. De vidste, hvor de kunde finde den, og den var let tilgængelig. Hvad mere kunde hans Fjender ønske, eller gode Venner søge at forebygge?

Men for at benytte sig af det sidste Spor af deres farisæiske Tvivl fremsføres der, at Jesu myrdede Legeme blev begravet i en Bens Grav? Ah! Mistanken bliver vakt; og dette bliver anset som det første Skridt for Fuldbyrnelsen af Bedrageriet i Opstandelsen, og jødisk Forsigtighed bliver forsøgt for at forhindre Planens Fuldbyrkelse. Ethvert Middel, som deres Opfindsomhed kunde frembringe, blev anvendt, for at forhindre nogle saa forfærdede Disciple i at opnaa deres foregionne onde Hensigt, hvilke bleve adspredte lig Faar ved Synet af personlig Fare.

Betragt Fakta: Stenen tillod hverken Indgang til eller Udgang fra Graven gennem Døren. Siderne, Top og Gulv var solid Sten, og for saa vidt som det angaar at kunne have noget Haab om at undkomme, saa vilde man have valgt det skumleste Fængsel i en Fæstning, hellere end at ligge paa dette Sted saa frygtelig Saaret.

Antag at Jesus blot var i en Besvimelse, da han blev henlagt i Graven; hvorledes kunde han da, saa udmattet som han var fra Blodtab og Lidelser af de mest martrende Smertter fra sine syv frygtelige Saar, være i Stand til at undvige fra dette Fængsel. Stenen til Gravens Aabning var stor; ja saa stor at flere kraftige Kvinder antog, at de behøvede Hjælp til at rulle den bort.

Frelserens Hænder, der vare sønderrevne af Naglerne paa Korset, vare uskiftede til at haandtere den. Hans Legeme, der var saaret af Spydet, var uskiftet til at løste den; og selv om der slet ingen Sten havde været, hvorledes kunde Jesus gaa bort paa sine sønderrevne Fødder, selv om han havde Tilladelse dertil.

Ved Betragtning af alt dette bliver det klart, at om Jesus undveg, da maa han have haft Hjælp. Men vi finde en Vagt af tredsindstyve romerske Soldater staaende ved Graven, for at afværge ethvert Forsøg af den Slaags. Men, siger En, den menneskelige Natur er svag, og antag, at Soldaterne bleve underkjøbte. Hvorledes kunde dette afværges, uden at der var Nogen, som bevogtede Vagten? Seglet paa Graven! Dette gjorde Tjeneste for Tusinder af de mest trosfaste romerske Soldater. Derjom dette brødes uden tilbørlig Narfag, da vilde det paa en Gaug vise, at de vare delagtige i Bedrageriet.

D, hvilken Vagstyrke der dog var sat hin Nat til at bevogte den mægtige Døde! Graven indesluttede Legemet i fuldkommen Sikkerhed. Soldaterne bevogtede Seglet, Stenen, Graven og Disciplene. Seglet holdt bestandig Soldaternes Handling under Devogtning. Farisæerne, der vare bange for at deres dybtlagte Plan ikke skulde blive udsørt, efterjaa, at Vagten blev tilbørlig stationeret. Kom, der var Verdens Herferinde, fordrede paa Tabet af deres Liv, at Enhvers Pligt blev trosfast udsørt, og tilsidst ophøjet i Himlen var en Gud, som vaa-gebe over alle Vagterne og styrede enhver Handling for hans Hensigters Dpsyldelse.

Det urimelige i Historien, at Kristi Legeme blev stjaalet, vil fremdeles vise sig af eftersølgende Betragtninger: Tiden mellem Døden og Opstandelsen var ueget indstrænket. Den offentlige Følelse var endnu paa sit Højdepunkt; Farisæernes

Had var stor, og Disciplenes Stræt var paa ingen Maade forsvunden; og hos dem var personlig Frihed en Hovedopgave indtil efter hans Opstandelse. De vare kun faa, og de vovede ikke noget Angreb paa Vagten, der talte 60 Soldater, og vilde blive assisterede af Farisæernes Sekt i Tilfælde det behøvedes. Kristi Venner turde ikke vove deres Liv for ham, medens han levede, og det er urimeligt at antage, et de vilde nu, da han var død og hans Legeme i hans Fjenders Magt.

Men, om der var nogen hemmelig Forstaaelse imellem Herren og hans Disciple, paa hvilken Tid imellem hans Død og Begravelse blev da denne hemmelige Plan lagt. Jesus var i sine Fjenders Hænder og som de sige i en Besvimmelse. Disse vare ikke gode Omstændigheder til at tage Bestemmelser i om et saa voveligt Foretagende. Men, siges der, alt dette kan have været udsørt uden hans Vidende, eller ogsaa kan Planen have været lagt førend hans Korsfestelse. Vegge disse Formodninger ere ikkledte med formegen Tvivl. For det første var det et Spørgsmaal, om han kunde forblive død til rette Tid og Sted; om han ikke kunde komme tillive for hurtigt, og uvidende falde paa Hjælp; om han vidste, uden at blive det fortalt, hvad hans Venner agtede at gjøre. For det andet, om Farisæerne ikke tilintetgjorde hele deres Plan, ved at dræbe ham; om deres Forsigtighed var saa daarlig, at de ikke toge Forholdsregler mod Overraskelse og Bedrageri; om det kunde gjøres saa let, som Fritænkerne i deres Daarfskab i det nittende Aarhundrede forestille sig.

Atter Disciplene kunde ikke have nogen tilsyneladende Bevæggrund til at stjæle et dødt Legeme. Der kunde være Motiv i at prøve paa at befri En, som kun antoges for at være skinddød, og Spørgsmaalet bliver derfor, hvorledes de alene

ud af hele Mængden opdagede, at Jesus endnu var i live. Ved hvilket Middel forhindrede de Andre fra at gjøre samme Opdagelse?

Disciplene vare i Nærheden tidlig om Morgenen og Legemet kunde ikke have været ført langt bort. Hvorfor anstillede ikke Farisæerne en Undersøgelse, for at finde det? Og fremfor alt; hvorfor forlangte de ikke, at nogle af hans Benner skulde holdes som Gidsler, indtil hans Lig blev bragt tilbage?

Atter, der er al Sandsynlighed for, at Disciplene hverken kunde komme til eller fra Graven uden at blive set af nogen af deres Fjender, og der vilde have blevet en øjeblikkelig Alarm. Lyden, der fremstod ved at stytte Stenen, Fodtrinene af saa Mange, maa have vækket Soldaterne, selv om de sov. Og nu med Hensyn til Soldaterne, de enten sov eller ikke. Derfom de sov, hvorledes vidste de da enten Disciplene eller nogen Anden stjal Legemet? dersom de ikke sov, hvorledes var det da, at de tillode nogle saa forfærdede Disciple at gjøre det, som de vare satte der til at forebygge. De hverken vedede at sove eller forsonne deres Pligter; thi den romeriske militær Disciplin straffede en saa aabenbar Forseelse med Døden. Desuden er det usandsynligt, at 60 Soldater alle ville sove paa en og samme Tid, og det netop paa den Tid, naar det var Disciplenes aller gunstigste Øjeblik. Derfom de gjorde, da er denne en ualmindelig Omstændighed.

Fremdeles maa vi antage, at et Tyveri maatte ske i stor Hast, men der er intet Tegn til noget saadant ved Jesu Opstandelse, derimod viser det sig, at det foregik med største No.

Vi finde et Vidnesbyrd for denne No i det Faktum, at Ligklæderne vare sammenrullede og lagt tilside i den ene Ende af Graven, og endelig at alle

Klæderne vare der, og om Disciplene havde stjaalet Liget og omklædt det, vilde de været udsat for Fare hvert Øjeblik og kunde risikere at det vilde koste deres Liv.

Vi kan ikke indse hvilket Motiv Disciplene kunde have for at paastaa, at Jesus opstod, dersom han ikke gjorde det, naar denne Paastand blev gjort under de største Farer. Hvad skal vi sige om Jesus, der rente saa stor en Respekto, at lære, at Opstandelsen var nødvendig, for at de kunne erholde nogen Fordel af hans Mission, som hans Fjender ansaa for at være bedragerisk. Men hans Livs Historie beviser, at han var ingen Daare og var ikke ledet af Begejstring, Fanatisme eller Bedrageri. Aldrig blev større Ærlighed fremvist, end der blev lagt for Dagen for alle Partierne, der tog Del i Slutnings Scenerne af Jesu Liv. Alle Begivenhederne vare virkelige, Dødens Bært blev trosfast udført, og hans Opstandelse er et virkeligt Faktum.

Jesu Død bliver erindret af Nadverens Sakramente og Anvendelsen af Leslie's Regler beviser Sandheden af hans Opstandelse. Endvidere er Forandringen af Sabbatsdagen fra den syvende til den første Dag en Grindring om Kristi Opstandelse. Den har været vedligeholdt uden noget Afbrud fra den Dag indtil nu. Fritænkerne selv hjælper til at højtideligholde den ugentlig, og derved stødsfæster Sandheden deraf. Lad Leslie's Regler igjen blive anvendt, og det sætter Opstandelsens Virkelighed paa en solid Grund.

Men endnu videre spørge vi dem, som antage Besvimelses Theorien. Efterdi de ikke nægte, at han blev set i Live og raft kort efter hans Korsfæstelse, hvilket der er værdst for dem at tro, enten at han opstod fra det døde eller at disse frygtelige Saar bleve lægte i nogle faa Timer. (Fortsættes.)

Vatikanet.

Dette Ord er ofte anvendt, men der er Mange, som ikke forstaa dets Betydning. Det mener en Samling af Bygninger, som findes paa en af Roms syv Høje, og bedække et Areal af 1,200 Fod i Længde og 1,000 Fod i Bredde. Det er bygget paa det Sted, hvor den grusomme Nero en Gang havde sin Have. Det stulder Biskoppen af Rom sin Oprindelse, der i Begyndelsen af det sjätte Aarhundrede opførte en simpel Bolig paa Stedet.

Pave Eugenius ombyggede det i storartet Stil omtrent i Aaret 1168; saa Aar senere overlod Innocent den 2den det til Kong Peter den 2den af Arragon. I 1305 flyttede Klement den 5te, efter Opfordring af Kongen af Frankrig Pavesædet fra Rom til Avignon og Vatikanet forblev i en forsømt og uanset Tilstand i over halvhjerd-sindstyve Aar.

Strax efter at Pavesædet blev bragt tilbage til Rom, en Begivenhed som Petrarch saa inderlig had maatte se, og

som fandt Sted i Aaret 1377, blev Vatikanet repareret og gjort større, og det blev fra den Tid af anset for Paven's Residents og Palads. En efter Anden tilføjede nye Bygninger, saa det nu indeholder 4400 Værelser, og det blev gradvis omringet med Oldsager, Billeder og Bøger indtil det blev en af de rigeste Opbevaringssteder i hele Verden.

Bibliotheket i Vatikanet blev begyndt for 1400 Aar siden. Det har nu 40,000 Manuskripter, hvoriblandt ere nogle af Pliny, St. Karl Borome, og mange hebraiske, syriske, arabiske og armeniske Bibles.

Alle Bygningerne i Vatikanet ere fyldte med Statuer, fundne under Ruinerne af gamle Rom; med Malerier af de store Mestres, og med besynderlige Medalier og Oldsager af enhver Beskrivelse.

Naar vi tænke os, at der er over 70,000 Statuer, som ere blevne opgravede fra Roms Paladser's og Templers Ruiner, saa kan Læseren gjøre sig en Ide om Vatikanets Rigdomme.

Adresse.

S. J. Christiansen.

Østerhausgade Nr. 27.

Kristiania.

Indhold.

Uddrag af en Tale af Eldste Parley P. Pratt 145 Jesu Vidnesbyrd er Profetiens Mand 150 Raft en Line ud selv 151	Redaktionsbemærkninger: Til vore Medarbejdere 152 Korrespondance 154 Kristi Død og Opstandelse 156 Vatikanet 160

Kjøbenhavn.

Udgivet og forlagt af N. C. Flygare, Lorensbergsgade 14, 1ste Sal.

F. C. Vordings Bogtrykkeri ved V. Peterfen.